

הגהות הב"ח
(תוס' ד"ה וצעל וכו')
פה ומתרחק כל כך:

גליון הש"ס
ש"י ד"ה באנו
מחלוקת וכו' דאבן נמי
ינו בור. עיין לעיל דף כח
ז"ל פוס' ד"ה ונישאר:

[illegible]

וזה וזה בבור רב לש
 שחייבה עליו תורה
 ושמואל אמר "בב
 מלאחריו חייב שמ
 להבילו וכל שכן לה
 לאחריו מקול הכרייה
 בבור ונפל לאחריו ה
 בבור בין לפניו בין
 דרב אמר רב חסדא
 דחייב משום דאמר
 בהבלא מית הבלא
 מית חבטא דידך
 במאי עסקין במת
 ואתהפך ונפל אנבי
 אחני ביה רב יוסף
 בשור עסקין מאי
 מימיו דלא שנא לפ
 מיחייב תני רב חננ
 עד שיפול דרך נפל
 לפניו מקול הכרייה
 הכרייה פטור וזה וזה
 לפניו מקול הכרייה
 גרם ליה אמר רב ע
 רבי נתן היא דאמר
 עבד דכול היכא ד
 מהאי משתלם מהאי
 חבירו לבור בעל ה
 פטור רבי נתן אומ
 מחצה ובעל הבור
 רבי נתן אומר יבעל
 ובעל השור רביע לא
 במועד ובתם מאי ק
 הויקא עבד והאי כ
 משלם פלגא והאי מ
 האי פלגא הויקא ע

וּבְעֵל הַשּׁוֹר רָבִיעַ וְנִחִית לְעֹמֶקֶת דְּדִינִינִי קֶשֶׁת הַיּוֹקָא עֶבֶד וּדְקָא קֶשֶׁת בְּעַל הַשּׁוֹר לְבַעַל הַבּוֹר הָאֵי פִלְגָא הַיּוֹקָא עֶבֶד מִשְׁלָם פִּלְגָא וּבְעַל הַשְּׁעָרָא בְּעַל הַשּׁוֹר לְבַעַל הַבּוֹר לִי לְאַשְׁתְּלוּמִי מִהֵיאָךְ הִנֵּנִי מִמֶּךָ: אָמַר רַבָּא הִנֵּנִי לְמַחְלוּקֵת ר' נָתָן וּרְבִבָּא הַשּׁוֹר אֵי לֹא בִירָא ד' אֲבָן לְבַעַל הַבּוֹר אֵי לֹא בָּה הוּא נָפַל וְקָאֵי קָמִי

בסופה (דף יג:): **שופטותי מאי אהניא** לי בלאו שופטות נמי פלגא הוה
 בתוך שלך מלחמי: **מאי דאיהי** לי כו'. אכל רבנן בחד מעיק
 משל כוליה אבא בעל השור משל פלגא ופלגא מפסיד וצבי ממתי
 מאחז כו' והני אדם על פסטה: **בזנו** מלחוקים כו'. לרבנן בעי
 מלחא נמי היינו בור והיחזיק צידים הוה כדמתיב ב"ג (דף כח:)

הַחֶבְלִים וְלֹא לַחֲבֹטוֹ בֵּין מַלְפָּנָיו בֵּין

ובעל הבור משלם מחצה. גטות
או מהלך כלילה קאמר דאי
בפקח ציוס הא תנינא לעיל דפטור
וכי תימא ה"מ כשנפול מעצמו אל
הפילוהו אחרים חייב א"כ כשנפול
נמי מעצמו לחייב דתמילתו בפשיעה
פן יפול ע"י שורים וסופו באונס
חייב אללא על כרחיך שור פקח נשמר
יפה (א) ומרחק כל כך מן הבור שאין
שורים אחרים וכולין להפילו נזקו:
לעולם קסבר האי פלגא גמא
כו' אנה תורא בבירר

אשכנזיתיה. ואל"ת כיון דפלגא נזקא
עבד מה סברא היא זו דמשום
דלשכניה צבור משלם יומר ממה
שהזיק והיה רואה ר"י לפרש דה"ק
האי פלגא הזיקא עבד בעלמא כגון
צניע שזורע שהזיק אכל צבור
שדקף צבירו לצור הבור כוליה הזיקא
עבד כדאמר את קטלתיא דצבירך
אשכנזית' ולכן מאי דלית לי לאשכנזי
מיניה משלמנא מינך וחזר בו ר"י
מפירושו זה דל"כ מועד לר' נתן אמאי
משלם מחצה כי היכי דמהני שותפות
לצור השור משלם אלף חצי ממנה
שהזיק כמון כן יועיל שותפות
לשור ולא ישלם השור מחצה ובתם
נמי איכא להקשות אמאי משלם
רביע ע"כ נראה דצור נמי פלגא
נזקא עבד ומשום שגמר ההזיק ודומה
כמי שעשאו כולו אמרינן כי ליכא
לאשכנזי מבעל השור משתלם
מבעל הצור:

שור

היא פלגא הויקא עבד והאי פלגא הויקא עבד בעל הבור משלם פלגא ובעל השור רביע ואידך ריבעא מפסיד אמר רבא ^זרבי נתן דיינא הוא ונחית לעומקא דדינא לעולם קסבר האי כוליה הויקא עבד והאי כוליה הויקא עבד ודקא קשיא לך לשלם האי פלגא והאי פלגא משום דאמר ליה בעל השור לבעל הבור שותפותאי מאי אהניא לי איבעית אימא לעולם קסבר האי פלגא הויקא עבד והאי פלגא הויקא עבד ודקא קשיא לך בעל הבור משלם פלגא ובעל השור משלם רביע ואידך ריבעא נפסיד ^המשום ^זדאמר ליה בעל השור לבעל הבור אנא תוראי בבירך אשכחיתיה את קטלתיא מאי דאית לי לאשתלומי מהאיך משתלמנא מאי דלית לי לאשתלומי מהאיך משתלמנא ממך; אמר רבא ^ההניח אבן ע"פ הבור ובה שור ונתקל בה ונפל בבור באנו למחלוקת ר' נתן ורבנן פשיטא מהו דתימא התם הוא דאמר בעל הבור לבעל השור אי לאו בירא ידידי תורא דידך הוה קטיל ליה אבל הכא מצי א"ל בעל אבן לבעל הבור אי לאו בירא דידך אבנא ידידי מאי הוה עבדא אי הוה מיתקל בה הוה נפל וקא' קמ"ל דאמר ליה אי לאו אבן לא הוה נפיל לכירא איתמר שור

ושלמנא וכיון דבעל הבור נמי כוליה הויקא עבד משלם ג' חלקים: אס' אזלי וסבירי דבעל השור כולה הויקא עבד במועד בעל השור נמי חבר כורה אזלינן ושניהם שטריון: הנייה אבן. בור כרויה ואדם חייב דהוא גרס כל הנפילה ומשום גרמא בזקין ליכא למיפטריה מ' מה דרשם איה אבנו וסמינו כ' ולרבי נתן זין שניהם שטמי:

ע א ב ג ד מ"י פ"ב
מהלכות נ"מ הלכה יח
סמג עשין סח טו"ש"ע ח"מ
ס' תי סעיף לא ועי'
במ"מ ובהשגות:
ע א ב ג ד ה ו ז ח מ"י שס
הלכה יט טו"ש"ע שס
סעיף לב:
פ ט י מ"י שס הלכה כ
טו"ש"ע שס סעיף לג:

מוסף רש"י
להלבו ולרא חבטו.
גמור דעבר ליה חטו
נשור ולא משום חטו
ועל (ג). רבי תנן
דינא דהורא. א"ר
תמנה (ב. פקד.). ארור
היה בעל השור. האומר
לבעל הבור אנה תוראי
בדיוקן אשכנזי, ממ,
הבין כל שוק עמו, וא
לדתי ל' לאשכנזי עמל
השור משלמנו, אם
אין משל רביע, ואפלו
אין לו חדר לא
משל אלא חק ועשוי
שם אחר עמו יסל רביע,
והאמר (ש. תלמוד). מין
(עליו).